

ONZE ROEPING GETROUW

Orgaan van de Vereeniging „Onze Roeping Getrouw” te Sliedrecht

Redactie Ds. F. E. VAN SANTEN

Administratie J. Th. MEIJER, Middeldiepstraat

Bericht.

Met dit nummer eindigt de verschijning van dit weekblad. Dat dit zoo plotseling geschiedt, is te wijten aan het feit, dat het nieuwe bestuur van „Onze Roeping Getrouw” meent te mogen ontkennen, dat deze vereeniging al die jaren uitgeefster is geweest.

Wij wenschen daarover in het openbaar niet van gedachten te wisselen. Met eenige welwillendheid zal ieder begrijpen en billijken, dat wij de uitgave nu plotseling moeten staken.

Ten slotte brengen wij onzen dank aan allen, die ons tot steun zijn geweest, tot wie wij ook den heer A. G. de Waard Tzn., den drukker van ons blaadje, en de rechterhand van de administratie, den heer J. Muilwijk gaarne rekenen.

De Redactie en Administratie.

Tot afscheid.

Tot afscheid is het mij een behoefte mij met enkele woorden te richten tot mijn trouwe lezers. Ik schrijf met opzet: „tot mijn trouwe lezers.“ Want het is niet mijn bedoelen wat te zeggen tot anderen, die dit keer uit nieuwsgierigheid of sensatie het blaadje opnemen. Het is met dit afscheidswoord als met de laatste prediking van een scheidenden predikant. Als daar in de lijst der predikbeurten achter den naam van den dominee staat „afscheid“, dan zit een bontemenigte in de kerk. Bedroefden en blijden met betrekking tot zulk een afscheid. Vooral zitten er menschen die er naar hunkeren, dat de vertrekkende prediker „nu het eens zal zeggen“, wat hij steeds uit bangheid of om den vrede niet te verstoren, heeft verzwegen.

De verstandige of liever: de wijze prediker predikt ook als hij afscheid neemt, het volle, rijke Evangelie. En dus richt hij zich in zijn afscheidspredikatie uitsluitend tot zijn trouwe gemeente.

Zoo heb ik het mij nu ook voorgesteld in dit laatste woord in „Onze Roeping Getrouw“. Ik wil en ik behoef deze gelegenheid niet aan te grijpen om „het nu eens te zeggen“ en een „afrekening“ te houden. Want gij weet, mijn lezer, dat ik altijd heb gezegd, wat ik meende,

dat mijn plicht was om te zeggen. Ik geloof, dat ik eerlijk en onopgesmukt mag zeggen, dat ik als redacteur van dit blaadje er niet naar gestreefd heb menschen te behagen en menschen te vleien om daardoor in hun gunst te mogen komen en in hun achting te kunnen stijgen. Ik ben er mij van bewust — en het is geen nederige hoogmoed, die mij dat doet neerschrijven — dat mijn redacteurschap niet feilloos is geweest. Ik dank degenen, die deze fouten hebben verdragen en ook hen, die mij daarop in liefde hebben willen wijzen.

Al de nummers, die verschenen zijn, heb ik thans nog eens voor den dag gehaald: nummer 1 van den eersten jaargang: 24 Mei 1924 tot het nummer van 26 October 1929 toe.

Ik heb geen gelegenheid om thans die jaargangen door te bladeren. En eigenlijk behoef ik het niet te doen.

Maar als sommigen uwer er toe in de gelegenheid zouden zijn, dan zouden zij al bladerende en lezende in den inhoud van het blad bespeuren een langzamerhand groeiende verandering. Misschien zoudt gij het willen noemen een verdieping. Gedurende de eerste drie jaargangen stond er aan het hoofd van het blaadje, dat het in vrijzinnig Christelijken geest werd geredigeerd. Van den vierden jaargang af staat het stempel der vrijzinnigheid niet meer bovenaan afgedrukt.

Ik heb dat op eigen initiatief wegge laten reeds op 28 Mei 1927, omdat ik het te goed had gevoeld, dat de vrijzinnigheid niet langer de vlag mocht zijn die de orthodoxe lading dekte. Ik ben het bestuur en de vereeniging „Onze Roeping Getrouw“ bijzonder dankbaar geweest, dat zij ten opzichte van mijn geestesrichting en -verandering, die in het blaadje tot uitting kwamen, een ruim standpunt hebben ingenomen.

Maar ten slotte heb ik toch gevoeld, dat het niet goed was, dat een zich noemende vrijzinnige vereeniging een orthodox blaadje liet uitgeven. Daarom heb ik het redacteurschap met 1 December ter beschikking van de vereeniging gesteld. Maar nu deed zich het wonder-

lijke incident voor, dat een in klein aantal opgekomen vergadering — waarin het oude bestuur op één lid na zijn functie neerlegde — meent te mogen en te kunnen ontkennen, dat de vereeniging „Onze Roeping Getrouw“ uitgeefster van dit weekblaadje is.

Ik wensch hier niet na te gaan, wat hiervan de oorzaak, de reden, en de bedoeling is. Ik zou mij kunnen verdiepen in de vraag of deze liggen in het feit, dat de redacteur van vrijzinnig orthodox is geworden; en dat een redacteur in den geest van het nieuwe bestuur niet te vinden is; of dat men een blaadje in vrijzinnigen geest niet aandurft, omdat het geen levensvatbaarheid zal blijken te bezitten. Maar ik verdiep mij in die vragen niet, want zij liggen buiten de sfeer van mijn godsdienstige en Christelijke belangstelling.

Met de vrijzinnige vereeniging „Onze Roeping Getrouw“ heb ik thans gebroken en dus ook met haar blaadje van dien naam.

Ik ben blijde, dat de Christelijke beginselen, waarom het voor mij in dit leven gaat, door mijn zwakke krachten ook in dit blaadje zijn verspreid geworden, en wat daarin was naar Gods welbehagen, zal zeker met 's Heeren zegen bevorderlijk zijn geweest en zijn voor Gods Koninkrijk.

Ik heb mijn laatste woord in het blaadje „Onze Roeping Getrouw“ geschreven en neem afscheid van mijn trouwe lezers. Zij zullen het beseffen, dat ik in deze niet anders handelen kon, omdat ik vóór alles wilde zijn aan de roeping getrouw, waarmede God in Jezus Christus mij heeft geroepen.

F. E. van Santen.

Opdat zij allen één zijn.

Joh. 17 : 21b.

Dat heeft Jezus gezegd tegen God, en hij had toen op het oog zijn volgelingen.

Laten we dat woord nu eens niet door onze dogmatische oogen bekijken en met onze dogmatische hersens pogen te ontleden, want dat is heiligschennis.

Maar laten we, wij brave Christenen, dat woord eenvoudig, zonder meer, laten spreken tot ons hart, ons geweten, en ons dan afvragen, wat er van terecht is gekomen en voortdurend nog van terecht komt.

Wij hebben onze kerken, d.w.z. onze „huizen van den Heer.“ Dat zijn niet alleen onze kerkgebouwen — ik zou haast zeggen, waren die 't alleen maar, behalve dan de vervallene en onaesthetische en onsmakelijke, die zeker geen eer voor den Heer zijn, en die zijn er nog genoeg — maar dat zijn ook die gemeenschappen, die wij met dien mooien naam gelieven te noemen, en waarover de Heer moet toornen of glimlachen, al naar 't Hem gevalt, en die wij tooien met allerlei klinkende namen, en waarvoor we ijveren, alsof de zaligheid er van afhing, en inderdaad, sommige stakkers, overigens misschien goeie zielen, gelooven dat ook.

Ik heb zoo'n idee, dat Jezus, als hij nog onder ons zou verkeeren, zijn attestatie bij geen enkel kerkgenootschap zou indienen, en zijn naam zou prijken onder de breede rubriek van deze eeuw „zonder kerkelijk geloof“, waarmee ik, men versta mij wél, natuurlijk niet zeggen wil, dat hij mee zou loopen met al die duizenden, die zóó „verlicht“ zijn geworden, dat ze de kerk niet noodig hebben, of erger, vijandig tegen haar over staan.

Als ik Jezus uit de evangeliën goed leer kennen, dan zie ik hem weenen over onze kerken, en dan is het mij, alsof zijn bede nog hartstochtelijker wordt „opdat zij allen één zijn“.

Is die verscheidenheid van de kerken dan zoo erg?

Wel neen, die is heelemaal niet erg; integendeel, die vind ik prachtig, zooals ik een gemengd koor met zijn onderscheiden stemmen heerlijk vind, omdat iedere stem meewerkt tot de vervolmaking van het geheel; zooals ik een rosarium verrukkelijk vind, en mijn oogen er nauwelijks van kan los maken, omdat ik bewonder *al* die variëteiten en hybriden van die ééne koningin onder flora's kinderen.

Maar wat ik wél erg vind, is, dat die onderscheiden kerken elkaar dikwijls niet verdragen, en in vele dier kerken een geest van jaloezie en betweterij heerscht, die een zware beleediging

is voor den Heer der gemeente.

En om nu maar dicht bij huis te blijven, wil ik het wel uitspreken, dat ik dikwijls bedroefd ben over dien zéér onchristelijken geest, ook in onze Nederlandsche Hervormde Kerk, dien geest van onverdraagzaamheid, waardoor een zekere „men“ uitmaakt, wie 't bij 't rechte eind heeft, dikwijls met de helft plus 1.

Als de kerken er toe konden komen, om, voorloopig, met behoud van ieders zelfstandigheid, te stichten *één groote christelijke gemeenschap*, waarin ieder naar zijn eerlijke overtuiging zijn persoonlijke belijdenis, die ik alleen in deze twee woorden zou willen belichamen, meer niet en minder niet, „vóór Christus“, zou beleven, dan geloof ik, dat dit niet zou nalaten een diepen, overweldigenden indruk te maken op die „duizenden en duizenden, die er eigenlijk op wachten, die schapen zonder herder, verstrooid en het spoor bijster, zooals Jezus in zijn dagen ze zag, en — dat is het geheim — innerlijk met ontferming over hen bewogen werd.

Laten we het eerlijk bekennen, die innerlijke ontferming is veelal zoek in de zoogenaamde beschaafde landen.

Waar er hier en daar iets van aan het licht komt, wonderlijk, de vruchten, die men er van ziet! Heerlijk!

De groote massa is doodgepreekt, of lijdt een bezwijkend bestaan in formalisme.

Ik kan me begrijpen, dat Paulus gaarne het Evangelie predikte, waar het nog nooit gepredikt was; ik kan me begrijpen, dat een zendeling die met verlof in Europa was, weer verlangde naar zijn „primitieven“.

Men praat en men „concludeert“ en „organiseert“, oordeelt en veroordeeld, totdat . . . er niets meer te vereenigen is, en vergeet de oude historie, dat, terwijl de Senaat vergaderde, Rome te gronde ging.

Er is een bekend tooneelstuk, dat de menschen lokt „Europa lacht weer.“

Telkens als ik dit aangekondigd zie, vraag ik mij af, of die titel wel juist is en 't niet eigenlijk moest heeten: Europa lacht nog. En dan denk ik wel eens: hoe lang nog?

God weet het. Het is goed, dat wij het niet weten.

Als wij maar weten, dat we in de wereld iets hebben in te dragen van die innerlijke ontferming, als de ware openbaring van den Christusgeest, die de geest moet zijn der kerken. Die alleen

kan redden de wereld met haar strijd, de wereld, waarin het woelt en gist en botst, de wereld, die bloedt uit vele, vele wonden; en van het persoonlijke komen we dan van zelf tot het gemeenschappelijke, dat het bewijs levert, dat het echt is, opdat het worde hoe langer hoe meer in kerk en in staat, over heel de wereld één kudde onder één Herder, als de profetie van de stad zonder zichtbaren tempel, omdat God zal zijn alles in allen.

(Ev. Z.blad).

W. J. M. E.

Predikbeurten.

NEDERDUITSCH E HERVORMDE GEMEENTE.

ZONDAG 3 NOV. 1929.

Voorm. 10 uur: Ds. VAN SANTEN.

's Avonds 6 uur: Ds. LEKKERKERKER

van Molenaarsgraaf.
(vacaturebeurt)

Mededeelingen.

Met ingang van Zondag 3 November vangt de morgendienst om tien uur aan.

—o—

Voor een extra bedeeeling ontving onze Diaconie van iemand die onbekend wenscht te blijven, f 100.—.

Hartelijk dank aan den milden gever.

Burgerlijke Stand

Ondertrouwd: 25, M. van Honselt, 24 j. en J. van Heteren, 21 j. H. Vlot, 31 j. en C. van Heteren, 35 j.

Getrouwd: 26, A. Visser, 24 j. en B. Visser, 22 j. A. van der Hel, 31 j. en P. C. Schillemans, 24 j. 29, E. Bronwasser, 19 j. en J. Schild, 17 j. 31, C. Kraaijeveld, 26 j. en A. Prins, 33 j.

Geboren: 23, Korstiaan, z. v. A. Kraaijeveld en C. Vermeulen. 24, Jansje, d. v. P. Verboom en G. Stuij. 25, Teunis, z. v. T. Korevaar en A. Visser. 26, Gerard, z. v. A. Stam en P. Vermeulen. Arina, d. v. A. Boer en F. Teeuw. Aart Pieter, z. v. D. Brandwijk en J. van den Dool.

Overleden: 26, Janna Schild, 76 j., wed. van H. Korporaal. Neeltje de Jager, 71 j., echtg. van C. Venis. 27, Pleuntje, 7 wk., d. v. J. Bezemer en J. Boer. 28, Cornelis, 2 j., z. v. A. Vermeij en A. C. van der Voort. Kornelis Monster, 92 j., wedr. van T. Slagboom.

Advertentiën

AUPING'S MATRASSEN
ZIJN DE BESTE.

Sliedrechtsch Meubelmagazijn
levert ze U in alle maten.

Geboortekaarten, Huwelijkskaarten
Visitekaarten, Rouwkaarten

worden tegen billijke prijzen geleverd door

A. G. de Waard Tz.

Wacht U visite?

Bestel dan eens een heerlijke

Pudding met Saus

als nagerecht. — In groote
verscheidenheid verkrijgbaar.

Aanbevelend,

P. VAN DUUVENDIJK
Confiseur — Pâtissier — Cuisinier
TELEFOON 182

Koopt bij onze Adverteerders.